

„Je gaat toch niet van het kribje weg?”

Moeder vroeg het, bezorgd.

„Kind, je moest eigenlijk direct naar bed! Die tocht, vanmiddag, had je niet mogen maken!”

Ja, dat moest ze moeder toch even zeggen. En fluisterend vertelde ze, dat meester haar gevraagd had bij hèn te blijven...

„Nu ben ik dubbel blij, dat ik het niet gedaan heb!”

„Maar kind, je kunt hier toch ook niets doen?”

Riekje kreeg een kleur en knikte zacht, dat het wel zo was.

„Wat dan?” vroeg moeder, wat korzelig.

„Bidden!” zei ze zacht.

Moeder kreeg tranen in de ogen. En hoewel ze nooit royaal was in haar liefdesbetuigingen, kwam ze even naar haar oudste meisje en gaf haar een kus.

„Je bent een lieverd!” zei ze.

En weer begon Riekje haar wacht. Ja, vader had gelijk, de wind was niet meer zo sterk als straks. De geweldige vlagen waren bijna helemaal weg. Weer hoorde ze de vertrouwde geluiden in huis. En de vermoeidheid deed zich gelden. Ze werd zo dommelig, dat ze haast in slaap viel. Nu en dan vielen haar ogen bijna dicht. Toch deed ze haar best om wakker te blijven en haar gedachten bij elkaar te houden. Ze moest immers bidden! Bidden of de Here God het kindje bij hen wilde laten. Bidden, dat het kribje niet leeg zou zijn...

Plotseling schrok ze.

„Moeder!” riep ze hard naar de keuken.

Moeder kwam aangerend, liep een stoel onderstboven, merkte het niet eens. Ze móest naar het kribje.

Daar lag kleine Derk-Jan, met open oogjes en een brede grijns om zijn mondje met twee tanden.

„Moeder, hij lacht!” Riekje lachte en huilde tegelijk.

Moeder stond toe te kijken, op trillende benen. Ze keek, ze keek... Ja, kleine Derk-Jan lachte en maakte geluidjes.

„Riekje! Roep vader!” zei moeder zenuwachtig.

En Riekje vloog naar de schuurdeur en riep naar binnen:

„Vader! Hij lacht! Hij lacht!”

Daar kwam vader al aan. Dat moest hij zien. Hij zag zijn kleine

baasje op moeders arm en hij kon alleen maar zeggen: – „’t Is mirakel!”

Maar moeder zei wat anders, uit de grond van haar hart: – „God zij dank!”

Riekje voelde opeens de vermoeidheid in haar benen, in haar armen, in haar hele lichaam. Haar armen werden loodzwaar en ze zou omgevallen zijn, als vader haar niet opgevangen had. Hij legde haar in zijn eigen stoel, zijn rieten stoel.

„Je moet naar bed, kindje!” zei hij, zo vriendelijk als zijn hese stem maar spreken kon.

Riekje knikte, met stralende ogen. Ze was zo blij, zo verschrikkelijk blij. En zo dankbaar. Even zat ze in diep nadenken. Toen stond ze op.

„Nee, vader! ’t Is al over!” zei ze, toen vader, bezorgd, ook opstond.

Er moest nog iets gedaan worden. Nu de H e r e het wonder gedaan had, nu H ij een teken gegeven had, moest z ij haar geschenken brengen.

De kerstkrans lag in het zakje op de kast. Ze hadden het niet voorzichtig gedaan, want de krans was gebroken, in twee stukken. Maar dat hinderde niet! Uit haar manteltje pakte ze de sinaasappel, de gouden sinaasappel.

Ze ging naar het kribje en aan weerskanten van Derk-Jans bolletje legde ze een geschenk: de twee stukken van de krans, z o, dat de breuk niet te zien was, aan de ene kant, de sinaasappel aan de andere.

Stil en gelukkig stond ze te kijken. Ze wist, dat het een heerlijk Kerstfeest ging worden, want God had Zijn teken gegeven.

H. TE MERWE

VERLOOCHENING EN TROUW

